

For
girls only!

Hetty van Aar

Party time!

Manteau

© 2014 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Hetty van Aar

www.manteau.be
info@manteau.be

www.hettyvanaar.nl

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Omslagontwerp: Linda Huijben
Omslagillustratie: Cécile Hudrisier
Vormgeving binnenwerk: Aldus

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3063 0
D/2014/0034/321
NUR 283

Dit wordt de verjaardag van mijn leven, besloot Yelien. Het was bijna ieder jaar hetzelfde liedje: als zij jarig was, was iedereen met vakantie. Nu ja, niet echt iedereen, opa en oma kwamen elk jaar trouw op visite. Maar haar vriendinnen waren meestal weg. Dat had je dan als je in de vakantie jarig was. Het voordeel was dat je nooit naar school hoefde op je verjaardag. Je mocht de hele dag taart eten en cadeautjes uitpakken. Het nadeel was dat er bijna niemand op je feestje kwam. Maar dit jaar zou het anders gaan. ‘Heb je al bedacht wat je op je verjaardag gaat doen?’ vroeg mama.

‘Niets!’ antwoordde Yelien.

‘Niets?’ Daar keek mama van op. ‘Wat klinkt dat ongezellig. Je kunt toch je verjaardag niet overslaan?’ Deze keer keek Yelien op. ‘Oh nee? Ik vind een verjaardag zonder mijn vriendinnen lang zo leuk niet. Het is heus geen feest om in de vakantie jarig te zijn.’ Mama keek een beetje schuld bewust. Dat mocht ook best, vond Yelien. Papa en mama hadden toch ook kunnen afspreken dat zij in de winter geboren

zou worden? Niet in de kerstvakantie natuurlijk, want dan had je hetzelfde probleem. Maar ervoor of erna. Het was wel een beetje hun schuld dat ze in de vakantie jarig was. Ze keek naar het meelevende gezicht van haar moeder en deed er nog een schepje bovenop. 'Zielige ik.' Ze liet die boodschap even doordringen. Toen zei ze met een klein stemmetje: 'Ik zou ook weleens een echt, maar dan ook een echt verjaardagsfeest willen geven.'

Nu protesteerde mama. 'Je hebt toch al vaker een echt verjaardagsfeest gegeven!'

'Ja, een kinderfeestje!' protesteerde Yelien. 'Ik zou zo graag eens een echt feest voor mijn vriendinnen willen organiseren. Mag dat, mamsie, please, alsjeblieft?'

Mama sloeg haar armen om Yelien heen. 'Natuurlijk mag jij een feest geven als je vriendinnen terug zijn van vakantie. Denk er maar eens over na wat je zou willen. Ik praat wel met papa, hij snapt het vast wel. Maar wij eten natuurlijk wel taart op jouw verjaardag. En we geven cadeautjes, opa en oma komen en jij mag kiezen wat je wilt eten.'

En zo liep deze verjaardag precies hetzelfde als de vorige. Papa en mama zongen 'Lang zal ze leven' toen ze haar een verrukkelijk ontbijt op bed brachten. Ze kreeg dat super zeiljack dat ze zo graag wilde. In de kamer hingen slingers en opa en oma brachten een feestelijk verpakt cadeau mee. Toen ze het uitpakte, zag ze de make-upspulletjes die ze zo graag wilde. Was dat toeval of had mama ze getipt?

Eigenlijk werd het best een leuke dag, behalve toen

haar broertje Daniel zijn cadeau gaf. Hij had erg zijn best gedaan om een lekker geurtje te brouwen. De hele week was hij druk bezig geweest met buisjes en geheime stoffen. Op zijn deur hing een brief met daarop in koeienletters: VERBODEN VOOR YELIEN. Yelien had wel een vermoeden dat hij een lekker luchtje voor haar aan het maken was. Dat had hij ooit ook eens voor mama gedaan. De hele slaapverdieping geurde toen naar viooltjes. Deze keer liep het anders. Daniel had extra zijn best gedaan om er iets speciaals van te maken, maar ergens was het misgegaan. Toen Yelien de dop van het flesje draaide om eraan te ruiken verspreidde zich een enorme stank. Alsof er een stinkbommetje ontploft was. Daniel kreeg een hoofd als een boei, greep het flesje, draaide de dop erop en verdween naar zijn kamer. Daar zat hij de rest van de dag uit te pluizen waar het fout was gegaan. Juist omdat hij uitvinder wilde worden, vond hij het zo erg dat zijn cadeau mislukt was. Wedden dat hij net zo lang bezig bleef tot het goed kwam? Ze kreeg een kaart van Emma en ook een van Kato. Eline belde helemaal vanuit Cuba! En Ellen had een grappige felicitatie gemaïld. Ach, het was weer net zo'n verjaardag als vorig jaar. Maar dat vond Yelien niet erg, want ze wist dat het echte feest nog kwam. Ze had een hoofd vol ideeën en dat was eigenlijk nog wel het leukste van het hele feest: de voorpret. Zolang je niet gekozen had, kon alles nog. Maar zo stilletjes aan werd het tijd om een keuze te maken en de uitnodigingen te versturen. Wat zou ze gaan doen op dit onvergetelijke feest? Dat moest natuurlijk nog

geheim blijven. Streng geheim. Niemand mocht het weten. Zelfs haar beste vriendinnen niet.

Yelien zat op haar kamer over haar laptop gebogen. Ze zocht alles op wat met feesten te maken had. Ze had pen en papier klaarliggen om de mooiste ideeën op te schrijven. Zou ze een kookworkshop kiezen? Dat leek haar wel wat. En daarna gezellig met zijn allen aan tafel. Je kon ook een cupcake- of een taartworkshop houden. Ze wist zeker dat Kato een gat in de lucht zou springen met zo'n verjaardagsfeest. En kijk hier eens: een workshop vriendschapsbandjes maken! Dat was echt iets om samen met je vriendinnen te doen. Je kreeg er een boekje bij, zodat je thuis verder kon. Toch twijfelde ze. Ze keek nog even verder. Zo'n beautyworkshop, zou dat wat zijn? Daar leerde je wat voor een effect je met make-up kon bereiken. Je kon je ogen groter laten lijken, of je wangen minder rond. Dat waren toch ook handige dingen om te weten. Stel je voor dat je op een dag voor de spiegel stond en schrok: jeetje, wat een bolle toet! Dan had je wat aan zo'n workshop. Of niet? Yelien twijfelde. Dat vond ze irritant. Anders was ze nooit zo'n twijfelaar, maar er was ook zoveel. En het ging toevallig wel om haar eigen, onvergetelijke party! Ze scrolde verder en veerde op. Een glamourparty! Dat was ook wel heel bijzonder. Daar werd je opgemaakt als een echt fotomodel door een echte visagiste. En daarna leerde je hoe je over een catwalk moest lopen. Deze party eindigde met een fotoshoot. Dat was wel een mooie herinnering voor later.

Ze kon natuurlijk voor iets heel anders kiezen. Iets wat lekker stoer was. Dat zou pas een verrassing zijn. Wat dacht je bijvoorbeeld van lasergamen? Of van paintball? Ellen was eens met haar broer Bart mee geweest naar paintball. Dat was niet alleen leuk, maar ook nog heel spannend, had ze verteld. Zou dat iets zijn? Yelien leunde achterover en wreef met allebei haar handen door haar haren. Ze had gedacht dat het makkelijk was als je uit zoveel kon kiezen, maar te veel keus was ook wel lastig. Er was zoveel leuks te organiseren voor een feest, meer dan ze had verwacht. Toch zat er nog niet echt iets bij waarvan ze dacht: ja, dat is het!

Ze sprong op om beneden een waterijsje uit de vriezer te halen. Ze zocht een frambozenijsje, dat vond ze het lekkerst. Terwijl ze zachtjes op het koude ijs zoog, keek ze verder. Algauw kwam ze een adresje tegen waar je zelf servies kon versieren. Na afloop kreeg je allemaal je zelf versierde bord en mok mee naar huis. Dat was ook wel leuk, vond ze. Als er dan een slaapfeestje was, konden haar vriendinnen hun eigen bord en mok meebrengen.

Ze likte het laatste restje ijs op en gooide het stokje in de prullenmand. Eigenlijk was een slaapfeest toch ook heel gezellig. Lekker thuis, met kaarsjes en een filmavond, met wat lekkers te knabbelen. Maar dat had ze al een paar keer gedaan zonder jarig te zijn. Voor haar verjaardag wilde ze iets heel anders. Maar wat? Ze keek naar het lijstje. Daar stond al heel wat op. Zou ze dat lijstje naar Ellen, Emma, Kato en Eline mailen? Dan was het geen verrassing meer wat ze op

haar verjaardag zouden doen. Maar dan konden ze wel mee beslissen, zo wist ze zeker dat iedereen het leuk vond.

Wat vervelend dat ze nu opeens zo onzeker werd. Dat was niets voor haar. Als er iemand was die beslissingen kon nemen, was zij het wel. Als haar vriendinnen ergens mee zaten, kwamen ze bij haar. Zij wist altijd een oplossing voor hun problemen. En nu ze haar eigen feestje mocht bedenken, zou ze het niet weten?

Ja, maar er is ook zoveel leuks, zei een stemmetje in haar hoofd. Precies, dacht ze, er is zoveel dat ik de anderen ook wil laten kiezen. Ze tikte snel hun mailadressen.

Van: yelien.keepcool@fgo.fun

Aan: emma@fgo.fun; kato.butterfly@fgo.fun;
eline.inluf@fgo.fun; ellen@fgo.fun

Onderwerp: party time!

Haai best friends forever,

Dit jaar wil ik graag een echt verjaardagsfeest geven. Ik wilde iets leuks uitzoeken en dat moest een verrassing zijn voor jullie. Maar er is zoveel te doen dat ik het zelf niet zo goed meer weet. Hieronder zet ik een lijstje van leuke dingen die ik heb gevonden. Mail me wat jullie leuk lijkt. Misschien hebben jullie ook nog ideetjes? Hier komt mijn lijstje:

- Kookworkshop, en daarna samen alles opeten
- Taartworkshop, kan ook met cupcakes

- Beautyworkshop
 - Glamourparty met fotoshoot
 - Workshop vriendschapsbandjes plus boek
 - Lasergamen
 - Paintball
 - Servies versieren, je krijgt een bord en een mok mee
- Dat is wat ik alvast heb uitgezocht. Ik ben benieuwd wat jullie ervan vinden. Misschien doen we dan wel: meeste stemmen gelden.

Luf u muts,
Yelien

Yelien klikte op ‘verzenden’. Daarna keek ze nog eens naar het lijstje dat ze had gemaakt. Er stonden alleen maar leuke dingen op. Eigenlijk was ze een geluksvogel, dat zij iets leuks mocht organiseren voor haar feest. Ze had er maar heel even om hoeven te vragen en hup!, het mocht. Ze bofte maar. Ze hoorde de bureaustoel op mama’s werkkamer piepen, de printer ratelde er dwars doorheen. Mama had het druk. Opeens kreeg Yelien een idee. Ze sprong op en greep haar spaarpot, een roze varken met gouden stippen en een gouden kroon op. Ze haalde de stop uit de buik van het varken, schudde een paar keer en pakte wat munten. De rest van het geld stopte ze terug. Zachtjes glipte ze langs de deur van de werkkamer. Even later stond ze bij de bloemist, hijgend van het harde fietsen. Ze kocht een mooie, rode roos met een groot, groen blad. ‘Is het een cadeautje?’ vroeg het meisje dat haar hielp.

Yelien knikte.

‘Zal ik er wat gipskruid bijdoen?’ bood het meisje aan. ‘Gipskruid?’ aarzelde Yelien. Wat was dat? Zou ze dan wel geld genoeg hebben? Ze haalde haar portemonnee tevoorschijn.

‘Ik doe er wel een klein toefje bij’, zei het meisje snel. ‘Gratis. Het staat zo speels.’

Ze had gelijk, zag Yelien. Gipskruid was grappig om te zien, met heel veel kleine, witte bloemetjes. Het stond speels bij de lange, rechte roos en het grote, groene blad. Wel een rare naam voor zo’n schattig bloempje. Bij gipskruid dacht je eerder aan een gebroken been. ‘Wil je er een kaartje bij schrijven?’ vroeg het meisje weer. Yelien knikte en kreeg een kaartje toegeschoven. Ze schreef erop:

Voor papa en mama.

Bedankt dat ik een feest mag geven.

Dikke kus van Yelien.

Het meisje maakte het kaartje vast en verpakte de bloemen in een vel folie. Dat vel versierde ze met rode en groene linten. ‘Dat is dan twee vijftig’, zei ze. Wow! dacht Yelien. Twee vijftig maar voor een cadeau dat er zo mooi uitzag? Ze betaalde en fietste langzaam, vanwege de bloemen, terug naar huis. Stilletjes sloop ze de trap op. Boven gooide ze de deur van de werkkamer helemaal open en riep: ‘Tadaa! Verrassing!’ Mama schrok zich een hoedje. Maar dat duurde niet lang. Algauw keek ze blij. ‘Wat een verrassing. Dat is lief van je’, vond ze.

Mama blij, Yelien blij. Ze liep met een glimlach naar haar kamer. Bij de deur van Daniel bleef ze even staan. Ze snoof een paar keer. Zou hij weer aan haar parfum werken? Het rook nog niet echt prettig. Ze snoof nog eens. Wat een vreemde lucht. Als hij de boel maar niet liet ontploffen, zoals die ene keer. 'Daniël! Is alles goed?' riep ze.

De deur ging op een kiertje open. Yelien deinsde terug. Bah, wat een lucht. 'Is alles goed?' informeerde ze.

Daniël knikte met zijn meest onschuldige gezicht. 'Waarom?'

'Als je nog inspiratie nodig hebt voor een lekker geurtje: mama heeft een mooie, rode roos en die ruikt zalig.'

'Ik zal er eens aan snuffelen', beloofde Daniël.

Yelien had onmiddellijk spijt van haar goede raad. Straks knipte Daniël die mooie roos nog af om er een geurtje van te maken. Ze kon maar beter mama waarschuwen.

'Pas op je roos! Daniël zoekt inspiratie', riep Yelien door de open deur. Toen liep ze verder naar haar kamer. Zou ze al mail hebben? Nee, zo vlug nog niet. Vast niet. Ze kon natuurlijk even kijken. Als je niet keek, zag je niets.

Yes! Ze had twee berichten. De eerste reactie was van Kato. Snel begon ze te lezen.

Aan: yelien.keepcool@fgo.fun
Van: kato.butterfly@fgo.fun
CC: emma@fgo.fun; eline.inluf@fgo.fun; ellen@fgo.fun
Onderwerp: RE party time!

Hallo met Kato,

Leuk, al die plannen. Dat feest wordt vast superdesuup! Als ik mag kiezen, ga ik het liefst naar de kookworkshop. En de taartenworkshop lijkt me ook erg leuk. Mag je dan na afloop ook alle taart zelf opeten?

Wat me trouwens lekker stoer lijkt, is paintball of lasergamen. Dat is weer eens heel wat anders.

Ik ben benieuwd wat de rest ervan vindt.

Handjes en voetjes

kusjes en groetjes,

Kato

aka (*also known as*) Kaatje chocolaatje

Yelien schoot in de lach bij het lezen van de laatste regel. Typisch Kato, zolang er maar chocola bij kwam. Die afkorting, aka, was nieuw voor Kato, maar wel grappig. Eigenlijk moest ze voor zichzelf ook een alias uitvinden, vond Yelien. Maar wat? Ze wist zo gauw niet iets te bedenken, daarom las ze maar vast de volgende mail.

Aan: yelien.keepcool@fgo.fun
Van: eline.inluf@fgo.fun;
CC: emma@fgo.fun; ellen@fgo.fun; kato.butterfly@fgo.fun
Onderwerp: RE party time!

Haai Yelien,

Cool, dat mailtje. En die party van jou wordt vast ook zo cool. Ik heb er nu al zin in. Wat ik zelf het allerleukste vind is iets met beauty of glamour. Ik heb even gegoogeld. Zo'n glamourparty met fotoshoot lijkt me echt het einde. Als dat zou kunnen! Maar het is jouw feestje, dus jij mag kiezen.

Kus-kus-kus! ♥♥♥

Eline

Yelien leunde met haar kin op haar elleboog en droomde weg. Eigenlijk had ze haar mail niet eens hoeven te versturen. Ze had van tevoren kunnen bedenken wat haar vriendinnen zouden antwoorden. Daarvoor kende ze hen maar al te goed, misschien nog wel beter dan zichzelf. Of niet? Haar laptop zei zachtjes ping! Er kwam een nieuw berichtje binnen. Van Emma. Wedden dat ze wist wat Emma had gekozen? De vriendschapsbandjes of het servies versieren. Met een brede glimlach opende Yelien het bericht. En die lach werd nog breder tijdens het lezen:

Aan: yelien.keepcool@fgo.fun

Van: emma@fgo.fun

CC: ellen@fgo.fun; eline.inluf@fgo.fun;

kato.butterfly@fgo.fun

Onderwerp: RE party time!

Lieve ♥ Yelien,

Bedankt voor je mailtje. En voor al die geweldige plannen.

Eigenlijk vind ik alles leuk wat je voorstelt. Paintball en lasergamen? Dat heb ik nog nooit gedaan. Maar als ik

dan toch mag kiezen, ga ik voor servies versieren of vriendschapsbandjes maken. Ik ben nu eenmaal verzot op knutselen, maar dat wist je natuurlijk al. ☺☺☺

Ik heb nog een tip voor je, voor als je er echt niet uitkomt: zelf een telefoonhoesje maken of een shirt versieren. En als ik je kan helpen, zeg het dan.

Ben benieuwd wat het wordt.

Liefs ♥ van Emma

Zie je wel, dacht Yelien, ik wist het! Ik wist wat Emma zou kiezen. Wel lief van haar dat ze nog twee tips meestuurde. Dat was weer typisch Emma, altijd klaarstaan om te helpen. Eigenlijk had ze nu van iedereen een reactie gehad, zo snel al. Alleen Ellen had nog niet gereageerd. Ze vroeg zich net af waar Ellen voor zou kiezen, toen ze het mailtje binnen zag komen.

Aan: yelien.keepcool@fgo.fun

Van: ellen@fgo.fun;

CC: eline.inluf@fgo.fun; emma@fgo.fun; kato.butterfly@fgo.fun

Onderwerp: RE party time!

Hi Yelien,

Ik heb nu al zin in dat feest.

Het maakt me helemaal niets uit wat je gaat doen, ik vind alles wat je opnoemt super. Maar ik ben wel heel nieuwsgierig wat het uiteindelijk gaat worden. Geef snel antwoord alsjeblieft.

Luf u,

Ellen

Ja, ja, dacht Yelien. Geef snel antwoord, wat een grap. Iedereen had iets anders opgenoemd. Nu wist ze het nog niet. Meeste stemmen gelden! Dat lukte dus niet. Ze moest iets anders bedenken voor haar onvergetelijke verjaardagsfeest. Eerst maar even een berichtje terugsturen.

Van: yelien.keepcool@fgo.fun

Aan: emma@fgo.fun; kato.butterfly@fgo.fun;
eline.inluf@fgo.fun; ellen@fgo.fun

Onderwerp: party time!

Haai best friends forever,

Meeste stemmen gelden lukt dus niet.

Ik zoek nog even verder. Je hoort nog van me.

Luf u,

Yelien

aka Party girl! ☺

Voor ze op 'verzenden' klikte, keek ze nog even met een big smile naar de laatste regel: *also known as Party girl!* Dat had ze toch maar mooi bedacht.

Een voor een kwamen de vriendinnen terug van vakantie. De school was weer begonnen, maar Yelien had nog niet beslist hoe ze haar verjaardagsfeest wilde vieren. Ze zat op haar bureau en bungelde met haar benen. Als ze bungelde, kon ze beter denken. En dat was nodig. Het was echt niet moeilijk om te zeggen: oké, ik kies voor de kookworkshop of voor de glamourworkshop. Ze wilde alleen eerst zeker weten dat dit het leukste was. Van alle vriendinnen was zij degene die het best kon organiseren. Daar kwam bij dat ze nogal een pietje-precies was. Ze wilde iets goed doen, anders deed ze het liever niet. Soms wilde ze dat ze wat meer op Kato leek. Die kon zo vrij als een vlinder fladderen, zalig zonder zorgen. Kato deed iets en ontdekte daarna wel of het goed was of niet. Dat ging heel anders bij Yelien. Die moest eerst alle voor- en nadelen hebben bedacht, voordat ze een beslissing nam. Mama zei weleens: ‘Pieker toch niet zo. Volg je gevoel, dan zit je altijd goed.’ Yelien sprong van haar bureau en keek naar het mailtje dat ze verstuurd had. Ze las de lijst met

ideeën. Volg je gevoel, dat was makkelijk gezegd. Maar wat moest ze ermee? Moest ze gewoon met haar ogen dicht iets aanwijzen en besluiten: dit ga ik doen? Ze schudde haar hoofd. Zo wilde ze geen feestje organiseren. Die lijst was aardig, maar om heel eerlijk te zijn: het kon mooier. Er moest meer zijn, iets dat meteen een feestelijk gevoel gaf. Maar wat? Wat zou van haar verjaardag een droomfeest maken? Opnieuw struinde ze het internet af. Je kon glittertattoo's maken of een cursus cheerleader doen, compleet met pompons maken. Je kon een feestkapsel krijgen of je T-shirt versieren. Er was zoveel. Dat was misschien wel het probleem: er was te veel. Ik geef het op, dacht Yelien.

Toen zag ze het: maak je eigen reclamespotje. Dat was nog eens een origineel idee. Iedereen kreeg een rol. De één stond voor de camera, de ander stond erachter en weer een ander deed het geluid. Ze zag zichzelf al staan met zo'n grote microfoon. Nadat je ontdekt had hoe alles werkte, mocht je je eigen televisiereclame bedenken. Samen moest je een kort, liefst grappig, verhaaltje verzinnen dat je kon opnemen. Yelien wist meteen waarover het moest gaan. Het moest een verhaaltje worden over hartsvriendinnen, dacht ze. Over hartsvriendinnen of over de liefde. En het leukste was nog wel dat iedereen na afloop het filmpje mee naar huis kreeg. Stel je voor: elke dag wakker worden met je zelfgemaakte tv-commercial. Wow! Zo'n feest had nog niemand gegeven, ze wist het zeker. Dit was wat ze bedoelde. Ze zag het al helemaal voor zich. Het

moest een filmpje over de liefde worden, want liefde was toch wel het belangrijkste in het leven. Zonder liefde was je nergens. En ze zouden allemaal dezelfde kleren aantrekken. Iets roods, want rood was de kleur van de liefde. Dan zouden ze in een rechte lijn achter elkaar gaan staan, allemaal met een grote letter in hun handen. Om de beurt zouden ze naar links of naar rechts buigen en een letter laten zien. Daarbij zouden ze vrolijk roepen: L O V E. Oh nee, dat kon niet, love had maar vier letters. Dat moest ze anders aanpakken. L I E F D E. Jeetje, nu had ze opeens zes letters, dat was er weer een te veel. Wat lastig, het was juist zo' leuk idee, je eigen tv-spotje. Of, wacht eens, het werd nog leuker! Ze gebruikten gewoon de eerste letter van hun eigen naam, dat was meteen de naam van hun clubje: Y È È È K! Ja, dat was het! In gedachten zag ze het filmpje al voor zich. Top! Ze kon het op school laten zien. Charlotte zou gifgroen worden van jaloezie. En alle jongens zouden hen opeens met heel andere ogen bekijken, alsof ze televisiesterren waren. En weet je wat zo leuk was? Je kon er een superleuke uitnodiging bij maken. Heel simpel, met een beeldscherm waar de uitnodiging op stond. Ze wilde er meteen aan beginnen. Of moest ze eerst nog even vragen of papa en mama het wel goed vonden? Ach, die deden nooit zo moeilijk. Opeens betrok haar gezicht. Waar werd zoiets georganiseerd? Een beetje zenuwachtig boog ze zich over haar laptop. Hier stond het al: het kon op elke locatie in Nederland of België. Gelukkig, dat was dus geen probleem. En wat mocht dat kosten? Ze knipperde met haar ogen.

Zestig euro per persoon. Oei, dat was een berg geld. En je moest minstens met zijn tien zijn. Dat was dan zeshonderd euro! Voor een feestje! Met een diepe zucht klapte Yelien haar laptop dicht. Zeshonderd euro... Dat moest ze maar heel gauw uit haar hoofd zetten. Het idee was leuk, maar zoveel geld uitgeven voor een verjaardagsfeest, daar werd je niet vrolijk van. Misschien kon ze zelf zoiets bedenken? Papa wilde vast wel een filmpje van hen maken. Die grote letters kon ze zelf maken. Misschien konden ze die samen maken. En een rood T-shirt hadden ze alle vijf. Ze moest er nog eens goed over nadenken.

Onder aan de trap klonk zacht gejack. Dat was Twinky. Yelien schrok ervan. Ach, dat arme beestje moest nodig uitgelaten worden. 'Wil je mee?' vroeg Yelien aan haar hondje. Mee, dat was het toverwoord. Als je dat zei, stoof Twinky naar de deur, vrolijk kwispelend met zijn staart. Yelien pakte de riem en sloeg een vest om haar schouders. 'Kom maar, jij mag met het vrouwtje mee.'

Met een klap trok Yelien de voordeur achter zich dicht. Twinky had blijkbaar hoge nood, al op het tuinpad tilde hij zijn pootje op. Geschrokken trok Yelien hem mee. 'Nee, Twinky, kom! Kom maar gauw, dan steken we over naar het park.' Aan de overkant volgde ze de speciale hondenuitlaatroute. Twinky snuffelde aan elk graspolletje en elk snoeppapiertje, alsof hij een echte speurhond was. Dan drukte hij zijn neus tegen de grond en liep, druk snuffelend, in het rond. Misschien is hij goed in speuren, dacht

Yelien, maar een echte politiehond zal hij niet worden. Bij elk boompje of paaltje bleef hij staan en tilde zijn pootje op. Yelien aaide over zijn snuit. 'Je hoeft geen politiehond te worden, ik vind je toch wel lief.' Twinky verstond haar, dat zag ze aan zijn staart. Die kwispelde heel snel heen en weer. Ze liep weer een paar stapjes, tot Twinky stopte bij het volgende boompje. Terwijl ze wachtte, keek ze om zich heen. Aan de overkant zag ze Kobe lopen. Ze hield haar adem in en trok haar vest wat dichtër om haar schouders. Ze was niet bang voor Kobe, maar toch... Hij hoorde bij de hanggroep die dikwijls bij de ingang van het kleine winkelcentrum stond. Een groepje jongens van een jaar of zestien. Ze vonden het leuk om stoer te doen. De meesten hadden een brommer die ze zo hard mogelijk lieten knetteren. Allemaal hadden ze hun hoofd kaalgeschoren, op een strook in het midden na. Maar dat zag je meestal niet, omdat ze een petje op hadden. Een petje, met de klep naar achteren. Yelien probeerde niet te kijken, maar haar ogen werden als vanzelf naar Kobe getrokken. Hij droeg zijn petje ook achterstevoren. In de randen van zijn oren zat een hele rij piercings. Hij had er ook nog eentje in zijn wenkbrauw en in zijn neus. Yelien rilde. Het deed al pijn als ze ernaar keek. Doodeng vond ze het, al dat ijzer dwars door je vel. Jak! Kobe was de enige van de jongens die ze bij naam kende. Zijn jongere zusje had ooit bij haar in de klas gezeten, lang, heel lang geleden, toen ze nog kleuters waren. Ach, hoe heette ze ook al weer? Was het geen Frida? Yelien knikte haast onmerkbaar. Ja, Frida heette ze.

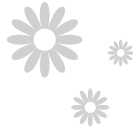
Yelien wist het haast zeker. En de langste jongen had ze in het geheim een bijnaam gegeven. Hij had namelijk zoveel tatoeages - in zijn nek, op zijn armen - dat ze hem stiekem Aadje Plaatje noemde. Ze schrok op. Kobe keek haar aan. Hij bleef maar kijken. Opeens begreep ze waarom. Al die tijd had zij hem aan staan staren. Oeps, wat stom. Ze kreeg er een kleur van. Snel draaide ze zich om naar Twinky. 'Kom', zei ze gejaagd en snel liep ze verder. Voor ze de hoek om ging, keek ze nog snel even over haar schouder. Gelukkig, Kobe keek niet meer. Hij had het te druk met zijn kranten. Ze dacht terug aan vorige week, toen ze snel even een boodschap moest doen. De hanggroep had ook voor de supermarkt gestaan. Een jongen met getatoeëerde armen had geroepen: 'Kobe, ga je met ons mee?' Kobe had geantwoord: 'Nee, ik kan niet. Ik moet mijn krantenwijk doen, anders krijg ik nooit genoeg geld voor een brommer.' Nog eenmaal keek ze om. Ze zag nog net dat hij een krant in haar brievenbus stak. Gejaagd liep ze verder, en een beetje boos omdat ze zich door zo'n jongen van slag liet brengen.

Toen ze thuiskwam, lag *Het Stadsblad* op de deurmat. Dat had Kobe natuurlijk gedaan. Ze legde de krant op tafel en wilde zich omdraaien om de drinkbak van Twinky te vullen. Opeens stond ze stokstijf. Had ze dat goed gezien? Ze kon haar ogen niet geloven. Langzaam pakte ze de krant van tafel. Als in trance bekeek ze de foto op de voorpagina. 'Disco in de Oude Molen', stond er met grote letters. Maar dat zag Yelien niet. Ze had alleen maar oog voor die foto.

Dat was... dat was... Die jongen kende ze. Dat was Vince! Die ongelooflijk mooie, knappe Vince. Ze had hem weleens op de muziekschool gezien. Hij haar niet, natuurlijk. Jongens als Vince keken niet naar meisjes als Yelien. Ze konden krijgen wie ze wilden. Vince hoefde maar met zijn vingers te knippen en de meisjes stonden voor hem in de rij. Hij had een eindeloze rij aanbidders en Yelien was een van hen. Ze kon er ook niets aan doen. Hij was nu eenmaal zo bijzonder. En heel muzikaal. Dat laatste had ze op de muziekschool wel gemerkt. Terwijl ze eens met haar gitaar op de rug braaf stond te wachten tot haar les begon, liep Vince naar de conciërge om de sleutel van de kelder te halen. Daar was een speciale oefenruimte voor talentvolle bandjes. En talentvol was Vince. Hij was niet alleen de mooiste jongen die ze kende, hij speelde ook nog eens erg goed gitaar. En hij zong om kippenvel van te krijgen, zo mooi. Dat had Yelien gehoord op de slotavond van de muziekschool, net voor de zomervakantie begon. In de zaal was het om te stikken, zo warm. Maar toen Vince begon te spelen, liepen de koude rillingen over haar rug en stonden de haartjes recht overeind op haar armen. Ze wist niet wat nu echt het mooist was: Vince? Zijn stem? Of zijn gitaarspel? Alles, dacht ze. Alles aan hem was betoverend. Vince was speciaal. Met haar hoofd door roze wolkjes omhuld keek Yelien naar de foto in de krant. Langzaam landde ze weer met haar voeten op de aarde. Waarom stond hij eigenlijk op de voorpagina van *Het Stadsblad*, vroeg ze zich af. Ze trok een stoel bij en las de tekst die onder de

foto stond. Vince was zanger en gitarist bij de Sugar Snaps, zo heette de band. Ze hadden nog niet zo lang geleden hun eerste cd gemaakt en het was werkelijk een wonder dat ze nog niet wereldberoemd waren. Ze waren al weleens op de radio geweest. En Eline had hun cd, die had ze eindeloos gedraaid op hun laatste slaapfeest. Yelien pakte *Het Stadsblad* op en keek met intense blik naar de foto van Vince. Zachtjes zong ze haar favoriete liedje, de titelsong van de cd:

*You're looking great
You're looking fine
And I'm so happy
Cause you are mine.*

‘You!’ heette het nummer en het was zo romantisch... Yelien droomde weg. Ze schrok op toen Twinky zijn natte neus in haar warme hand drukte. Ach ja, ze zou zijn drinkbak vullen. ‘Kom maar!’ riep ze. Met Twinky op haar hielen vulde ze zijn bak met water. Terwijl haar hond duidelijk hoorbaar begon te slobberen, verdween Yelien met *Het Stadsblad* naar haar kamer. Daar zou ze het hele artikel lezen, in de hoop meer over Vince te weten te komen. Ze plofte neer op haar bed, maar veerde meteen weer op. Nu pas zag ze de vette letters boven de foto echt: ‘Disco in de Oude Molen’.

Disco? Dat was het! Samen naar de disco, dan zou haar verjaardag een onvergetelijk feest worden. De Oude Molen kende ze wel, die lag aan de rand van de stad. Ze kwamen er langs als ze met de auto naar opa

en oma gingen. Maar op de fiets kon je er ook heen. Razendsnel gleden haar ogen langs het artikel, tot ze genoeg wist. Zo meteen ging ze alles uitgebreid lezen, maar eerst moesten haar vriendinnen het grote nieuws horen.

Yelien legde *Het Stadsblad* weg en trok haar laptop naar zich toe. Snel begon ze te typen.

Van: yelien.keepcool@fgo.fun

Aan: emma@fgo.fun; kato.butterfly@fgo.fun;

eline.inluf@fgo.fun; ellen@fgo.fun

Onderwerp: disco!

Haai disco girls,

Vergeet alle plannetjes maar die ik eerder stuurde. Denk maar nergens meer over na, want ik weet het al. We gaan... naar de disco!

Wat zeg je daarvan?

In de Oude Molen is over twee weken een discoparty.

En raad eens welke band daar speelt? De Sugar Snaps!

Is dat niet tof? Hou allemaal die avond vrij, want ik geef mijn feestje in de disco. Oh ja, meer nieuws vind je in *Het Stadsblad*, de belangrijkste krant van het land. Je snapt wel waarom.

Meer nieuws volgt.

Cu soon,

Party girl Yelien

